

Μαδύτιος

Αριστοτέλης Διουμαρτίος

+

Ν. Ζωή (προσέγγιση)

1997 (Συνέλευση) τ. 109

18' σ. 715-6

(Εμπνευσμένη Χρονιά)

Αρχιεπίσκοπος Διουμαρτίος Αριστοτέλης
Υπό έλευσης και 'οδοιπόρος' αίματος προσβλήσει νόσου
τη 14 Δεκεμβρίου ο Αρχιεπίσκοπος Διουμαρτίος
Αριστοτέλης και διάσημος τῆς ἑσπερίας ἐπὶ τῷ
Νοσοκομείου ἰνδὸν ἰνδὸν ἰνδὸν ἰνδὸν
ἰχθυόσιν παρίδου μετ' αὐτὴν τὸ ἴδιον τὸ
πνεῦμα (ὡς μὲν ἔχει τῆς γράφας ἡμῶν
Αδελφοί τος. Ἡ ἀνδία τοῦ (ὡς τὸ ἀποδοῦναι τὸ μυστηριώδες) / σ. 716

Ἰνδὸν ἐπιπέδῳ ἀνδρῶν μὲν τὸ ἀποδοῦναι καὶ
τῶν ἁγίων ἱεροσολίμων καὶ ἑτέροις ἀποδοῦναι

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ἀπὸ Μαμαρτίου πατρὸς ἡμῶν καὶ τῶν ἀποδοῦναι
παρόντων δι' αὐτὸν τῶν ἀποδοῦναι ἀνδρῶν

τοῦ Γερμανοῦ προξένου τῆς Ελλάδος καὶ πλῆθος
'ἐν τῷ λαῷ, Εἰς τὸ ἴδιον τῆς (ἰσχυρῶς) ἀποδοῦναι

προσέγγονα τῶν τῶν ὁ Σπ. Αρχιεπίσκοπος Ἰωαννῶν
καὶ ὁ Ἰωαννῶν Ἰωάννης, ἐμὲ δ' ἰχθυόσιν ἡ ἰσχυρῶς

αὐτοῦ ἐπὶ τῷ μακρῶν τῶν ἁγίων Σπύρ, ἐν ὁ ἰσχυρῶς.

Ο ἀειμνήστος Αρχιεπίσκοπος Διουμαρτίος Αριστοτέλης
ἐπατήρη ἐν Μαδίῳ τῷ 1879. Εἰς Ἰεροσολίμῳ ἁγίως

τῷ 1896 καὶ προσέγγονα ὡς ἰσχυρῶς παρὰ τῷ τῷ
Πραξουμένῳ Αρμενιδίῳ Σπύρ. Τῷ 1899 ἰσχυρῶς

ἐπὶ τῶν ἀποδοῦναι Σπύρ τῶν Σπύρ, ἐν τῷ ἰσχυρῶς
μαθήματα ἐπὶ ἰσχυρῶς λατῆρ τῷ ἰσχυρῶς τῷ

1906. Μετὰ τὴν ἀποδοῦναι Σπύρ τῶν ἰσχυρῶς
τῶν σχολῶν τοῦ ἱ. Κερρού ἐν τῷ ἰσχυρῶς

Handwritten notes in the top left margin, including the number '215' and some illegible text.

Ναζάρου, εδ. 1907... ασι γραμματις τω ευι... 1908... 1912... 1915... 1919

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

25 Αιγίου του 1912... 1917... 1918

Αίωρια αύτου η περιγν.

27/9/1918

τοῦ Σωτήρος, διὰ τὰς προσπάθειάς τὰς ὁποίας κατέβαλε πρὸς καλλιτέραν γνωριμίαν τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀμερικῇ.

Ὁ Νικόλαος Καλτσᾶς ἦτο συνεργάτης εἰς διάφορα ἔγκυρα περιοδικὰ ἐπὶ πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν ζητημάτων. Τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶναι :

«Ἐκθεσις ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης», Ἀγγλιστί.

«Ἡ Ἑλλάς καὶ αἱ Μεγάλαι δυνάμεις», Ἀγγλιστί, δημοσιευθὲν ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν Φίλων τῆς Ἑλλάδος τῷ 1923.

«Ἀρχαὶ τῆς Ἐξωτερικῆς Ὄθωμανικῆς πολιτικῆς», Ἀγγλιστί, δημοσιευθὲν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Τεχνῶν καὶ Ἐπιστημῶν τῆς Πολιτείας Michigan τὸ 1926.

«Εἰσαγωγή εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν» ἐκδοθὲν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τὸ 1929 καὶ ἀργότερον ἐν Ἀθήναις.

«Ἐκθεσις ἐπὶ τῆς μεταπολεμικῆς Ρουμανίας» δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τῆς Foreign Policy Association τὸ 1938.

Ἡ τελευταία ἐργασία του ἐπὶ τῆς Νεώτερης Πολιτικῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος» θέλει δημοσιευθῆ ἔτι.

† ΔΙΟΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπὶ θεολογικῆς καὶ δαδνηρᾶς ἀθροῦς ἀποβλήθει νόσῳ τῇ 14 Δεκεμβρίου 1937 καὶ διακομισθεὶς τῇ ἐπαύριον εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ἔνθα ἐδέθησεν, ἵνα ὑποστῇ ἀμέσως ἐν χειρῶν παρέδωκε μετ' αὐτὴν τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα. Ἡ κηδεία τοῦ ἁγίου ἐτελέσθη αὐθημερόν μ. μ. ἐν τῷ Μοναστηριακῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας προσεφώνησαν τὸν νεκρὸν ὁ Σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Νεαπόλεως καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος Στέφανος, μεθ' ὃ ἐγένετο ἡ ἐκφορά αὐτοῦ εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς Ἁγίας Σιών, ἐν ᾧ ἐτάφη. Ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος ἐγεννήθη ἐν Μαδύτῳ τῷ 1879. Εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀφίκετο τῷ 1896 καὶ προσελήφθη ὡς ὑποτακτικὸς παρὰ τῷ τότε Δραγουμάνῳ Ἀρχιμανδρίτῃ Στεφάνῳ. Τῷ 1899 εἰσήχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Σταυροῦ, ἐν ἣ διήκουσε μαθήματα ἐπὶ ἑπταετίαν, λαβὼν τὸ πτυχίον τῷ 1906. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν διωρίσθη ἐπόπτης τῶν σχολῶν τοῦ Ἱ. Κοινοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ναζαρέτ, τῷ δὲ 1907 διευθυντὴς τῆς σχολῆς Βηθλεέμ καὶ γραμματεὺς τοῦ ἐκεῖ Μοναστηρίου. Κατὰ μῆνα Αὐγουστον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἐχειροτονήθη διάκονος, τῷ δὲ 1908 ἀνέτεθῆ αὐτῷ ἡ ἡγουμενικὴ διακονία Χούσου. Κατὰ Νοέμβριον τοῦ ἐπομένου ἔτους προήχθη εἰς πρεσβύτερον. Τῷ 1912 μετετέθη ἐκ Χούσου εἰς τὸ ἡγουμενεῖον Κάϊφας, προαχθεὶς δ' εἰς Ἀρχιμανδρίτην (1914) ἀναλαμβάνει τῷ 1915 τὰ καθήκοντα Ἐπιτρόπου ἐν Ἀκρῇ καὶ Κάϊφᾳ. Ἐπανελθὼν εἰς Ἱερουσαλὴμ τῷ 1919 διορίζεται μετὰ ἔν ἔτος

Ἐθροικία
4 7 1938
r. 365-6

διευθυντής τῆς Κεντρικῆς σχολῆς ἀρρένων, ἀκολούθως δὲ πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῶν ἐνοικίων Ἐπιτροπῆς. Τῷ 1921 προσελήφθη ὡς μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τῇ 25 Αὐγούστου 1922 προχειρίζεται Ἀρχιεπίσκοπος Διοκισαρείας. Ἐφεξῆς διετέλεσε μέλος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐφετείου, ἐν τέλει δὲ κατὰ Νοέμβριον 1937 διωρίσθη πρόεδρος τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς.

«Ν. Σιών» Ἱερουσαλὴμ 1937 Δεκέμβριος, τόμ. ΛΒ σ. 715-6.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΙΘΟΞΟΟΣ

Καὶ ἐν ἀκόμῃ τέκνον τῆς Θράκης ἐπίλεκτον ἐξέλιπεν. Ὁ Νικόλαος Λιθοξόος. Ἡ πόλις τῶν Σαράντα Ἐκκλησιῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ στερηθῆ ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν δύο ἐκλεκτῶν τέκνων τῆς τοῦ Σταματίου Ψάλτου πρώτον καὶ ἐσχάτως τοῦ Νικολάου Λιθοξόου. Ἀμφότεροι διεκρίθησαν ἐξ ἴσου ἐν τοῖς γράμμασι τιμήσαντες τὴν γενέθλιόν των, τοῖς δὲ ἐπιγιγνομένοις ἐγκαταλιπόντες τὴν μνήμην αὐτῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Νικόλαος Λιθοξόος γεννηθεὶς ἐν Σαράντα Ἐκκλησίαις τῷ 1869 ἐκ γονέων βιοπαλαιστῶν ἠλν ἐυσέβων χριστιανῶν, τὰ πρῶτα ἐγκύκλια μαθήματα διήκουσεν ἐν τῇ πατρίδι του. Μὴ ἀρκούμενος ὁμως εἰς τὴν μάθησιν ταύτην, ἐν καὶ ἐπιτερεῖται τῶν ὀνομάτων πρὸς περαιτέρω μόρφωσιν κατορθώσεν ἐν ταύταις νὰ φοιτήσῃ ἐπὶ τετραετίαν εἰς τὴν τότε λειτουργούσαν Ἱερατικὴν Σχολὴν Κων]πόλεως, ὅθεν ἀποφοιτήσας ἐξήσκησεν ἐπὶ ἐν καὶ ἡμισυ ἔτη τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα. Ὅργων ὁμως πρὸς ἀνωτέραν καὶ πληρεστέραν μάθησιν καὶ κεντριζόμενος ὑπὸ ἐσωτερικοῦ τινος κινήτρου προοιωνιζομένου εἰς αὐτὸν μέλλον εὐρύτερον καὶ ἐνδοξότερον, παραιτεῖται τοῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος, ἔρχεται εἰς Ἀθήνας ἄγνωστος μεταξὺ ἀγνώστων, ἐγγράφεται εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ διδάσκων καὶ διδασκόμενος κατορθώνει νὰ συμπληρώσῃ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἀνακηρυχθεὶς τῷ 1895 διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας μὲ τὸν ἐπίζηλον βαθμὸν Ἄριστα.

Μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου ἐδίδαξεν ὡς σχολάρχης ἐν Ναυπάκτῳ, Πλατάνῳ καὶ ἐπὶ ἐξαετίαν ὡς καθηγητῆς ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ τῆς Τραπεζοῦντος προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐφορείας καὶ τῶν προϋχόντων αὐτῆς. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἠσθάνετο κενὸν ἐν ἑαυτῷ, δὲν ἦτο ἱκανοποιημένος, ὠρέγετο ἀνωτέρας παιδείας, ἢ φαντασία του περιίπτωτο εἰς εὐρυτέρους διανοητικούς ὀρίζοντας. Καὶ πρὸς πραγμάτων τῆς ἐπιθυμίας του ταύτης ἀπεδήμησεν εἰς Ἐσπερίαν, ἐνθα ἐπὶ τριετίαν παρηκολούθησε μαθήματα φιλοσοφίας καὶ παιδαγωγικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Γενεύης καὶ ἀκολούθως